

☐ KNIHA ZLIN

Rawi Hage

DE NIROVA HRA

Copyright © Rawi Hage, 2006

All rights reserved

Translation © Pavel Černovský, 2013

Cover and layout © Lucie Mrázová, 2013

ISBN 978-80-87497-11-1

1

Spadlo deset tisíc bomb a já jsem čekal na George.

Deset tisíc bomb dopadlo na Bejrút, to přelidněné město, a já jsem ležel na modré pohovce přikryté prostěradlem chránícím ji před prachem a špínou z chodidel.

Nejvyšší čas odsud vypadnout, říkal jsem si v duchu.

Matčino rádio hrálo. Hrálo už od začátku války, rádio s bateriemi značky Rayovac, které vydrží deset tisíc let. Bylo zabalené do laciného zeleného igelitu, dřevěho a upatlaného od prstů špinavých od vaření a kolem knoflíků po straně do něj pronikala špína. Ale ty melancholické písně zpěvačky Fairúz, které se z něho neustále linuly, nezastavilo nic.

Nechtěl jsem utíkat před válkou. Prchal jsem před Fairúz, tou provařenou hvězdou.

Přišlo léto a horko. Země žhnula pod nízko zavěšeným sluncem, které rozpalovalo střechu i byt. Dole pod bílým oknem se po úzkých uličkách nonšalantně procházely křesťanské kočky, ale před černě oděným knězem se ani nekřížovaly, ani neklekaly.auta byla zaparkovaná po obou stranách ulice, drala se na chodníky a překážela vyčerpaným, přidušeným chodcům, jejichž

znavené nohy i ztrhané tváře s každým dalším krokem, s každým dalším šouchancem v jejich ubohém životě proklínaly a obviňovaly Ameriku.

Horko se snášelo, bomby padaly a mlátičky předbíhaly dlouhé fronty na chleba, kradly jídlo slabším, šikanovaly pekaře a osahávaly jeho dceru. Mlátičky ve frontách nečekají nikdy.

George zatroubil.

Černý mrtvolný dým z jeho motorky vyšplhal k oknu a do pokoje vnikl její bublavý hluk. Scházel jsem ze schodů a cestou proklínal Fairúz: *To její kvílení mi dělá ze života nejhorší peklo.*

Matka sešla ze střechy se dvěma kbelíky v rukou. Kradla vodu ze sousedova vodojemu.

„Neteče voda,“ řekla. „Jen dvě hodiny denně.“

Jako vždycky říkala ještě něco o jídle, ale já jsem jen mávl rukou a seběhl ze schodů.

Vylezl jsem na motorku a sedl si za George a vyrazili jsme po hlavních ulicích, kam dopadaly bomby, kde saudští diplomaté kdysi nakládali francouzské prostitutky, kde kdysi tančili staří Řekové, pochodovali Římané, kde si Peršané brousili meče, mamlúkové kradli vesničánům jídlo, křižáci pojídali lidské maso a Turci zotročili moji babičku.

Válka je pro mlátičky. I motorky jsou pro mlátičky a pro dlouhovlasé teenagery jako my, s pistolí na břicho a s kradeným benzínem v nádrži a bez místa, kam jít.

Zastavili jsme na kraji města u náspu pod mostem a George řekl: „Mám *maškal*.“¹

„Mluv,“ řekl jsem.

„Jeden chlap, myslím, že se jmenuje Šafíq al-Azraq, parkuje před domem tety Nabíly. Místo si vyhradí,

---

¹ problém

i když jede pryč. Odstranil jsem ty dva kužely, co je tam postavil, aby teta mohla zaparkovat. Ona teda zaparkuje a jdeme k ní nahoru na kafe. Najednou klepe ten Šafiq na dveře a chce, aby s autem odjela. Je to jeho místo, říká. Teta na to, že je to veřejné místo... Nadává jí... Ona křičí... Já vytáhnu pistoli, strčím mu ji do obličeje a vykopnu ho ze dveří. Běží dolů po schodech a vyhrožuje mi. Ale my mu ukážeme, že jo, tichý muži?“

Poslouchal jsem a přikývl. Pak jsme znovu naskočili na motorku a ujížděli jsme pod padajícími kulkami, naprosto lhostejně. Jeli jsme hlukem vojenských písní a tisíců rozhlasových stanic, z nichž každá hlásala vítězství své strany. Zírali jsme na krátké sukně bojovnic a míjeli stehna školaček. Neměli jsme cíl, byli jsme žebráci a zloději, nadržení kudrnatí Arabové s rozhalenou košilí, s krabičkou marlborek zastrčenou v ohrnutém rukávu, ztroskotanci, brutální nihilisti s pistolí, smradlavým dechem a s dlouhými americkými džínami.

„Vyzvednu tě v noci, pozdě,“ řekl George, když mě dovezl domů. Pak odjel.

Přišla půlnoc, řev Georgeovy motorky naplnil okolí. Vyšel jsem na ulici, kde muži sledovali egyptský film na páteční noc, kouřili na malých balkonech, chlemtali studené pivo a *arak*,² louskali čerstvé zelené mandle a žlutými špinavými nehty típali americké cigarety do popelníků s folklorními motivy. Uvnitř v domech si ve starobylých tureckých vanách vyčerpané ženy opatrně, úsporně kapaly vodu z červených plastových kbelíků na hnědou kůži, smývaly prach, pachy, krustu tenkou jako poleva baklavy, zlomyslné drby z rána pronesené nad miniaturním šálkem kávy, chudobu svých manželů, pot neholeného podpaží. Myly se úzkostlivě jako křesťanské

---

2 destilát vyrobený z vinných hroznů

kočky, které si olizují packy a ukrývají se pod malými motory evropských aut, ze kterých kape korporátní ropa vytěžená vykořisťovanými nigerskými dělníky z hlubin země, kde zuří ďáblové a červi ohlodávají kořeny mrtvých stromů, které zadusil kouř z továren a chamtivý dech bělošských inženýrů. Ty líné kočky pod nemytými auty jen zahálely a sledovaly, jak kolem procházejí páry italských bot, lakované nehty, barevné i utržené přezky, vysoké podpatky, plastové pantofle, pleskající bosá chodidla a útlé obnažené kotníky, které by něčí tlusté ruce mohly sevřít, pak povolit a přesunout se výš, aby se dostaly k prameni hřejivé vláhy, která se zvolna, nesměle promění ve štědrý příval vonící po úhořích, rudých rybách a růžové vodě.

Ujížděli jsme k domu Georgeovy tety. Když jsme tam přijeli, George řekl: „Tohle je auto Šafíqa al-Azraqa.“ Vytáhl zbraň. Přidal jsem plyn a nechal motor rvát. George prostřílel kola auta a vzduch z nich unikl ven. Zamířil o něco výš a prostřílel světla, dveře, tmavé sklo, sedačky, svůj vlastní odraz v zrcátku. Střílel beze slov, tiše tančil kolem auta a pak zamířil a znovu vystřelil. Pomačkaný kov prorážely drobné, ničivé otvory, rychlé a ostré. Byl to akt osudové odplaty a mně se líbil.

Když bylo po všem, rychle jsme zmizeli. Jel jsem přes ospalé čtvrti s nekonečnou řadou dřevěných dveří a cítil jsem, jak se mi o záda otírá Georgeova zbraň. Pak jsme najeli na širokou silnici a naše košile uvítaly nápor větru. Laskal nás na kůži a šimral v uších. Jel jsem rychle, divoce a vítr mi hladil oči, vnikal do nosních dírek a do plic. Jel jsem ulicemi s rozbitými lampami, se zdmi pokrytými otvory po kulkách, s rozlitou krví, která se na špinavých a neudržovaných chodnících měnila v temné skvrny. Jel jsem rychle a cítil jsem žízeň v žilách, v hrudi blahodárný čerstvý vzduch. Za zády jsem slyšel Geor-

geův těžký dech, byl jako šílený, vyl do vzduchu a ďábel-sky se smál na znamení triumfu.

„Koktejl,“ zařval mi do ucha. „Dáme si koktejl!“ Udělal jsem rychlou a ostrou otočku. Jako mongolský jezdec jsem naklonil motorku a zadní kolo drtilo a metalo drobné kamení. Ze země se zdvihl šedý oblak a já jsem srovnal motorku a vyrazil do *juice baru* u dálnice na opačném konci města, v arménské čtvrti, daleko od Turků, co zotročili moji babičku, kde bylo otevřeno celou noc. Minuli jsme Kino Lucy, v němž mladí muži spolu s nevyčísitelnými onanisty sledovali veliké plátno, na které promítali americké ženy s bujnou hrudí narychlo šoustané muži s velkými ptáky, muži v kovbojském anebo v převleku za učitele, s afrem nebo s tím typickým účesem ze 70. let, za zvuku laciné hudby, na okraji parádního bazénu, a kolem se procházely služky v bílých zástěrkách, které si zapomněly sukýnky někde v zákulisí, na klice u režiséra nebo na sedadle u kamera-mana v autě a svým osvobozeným zadkem teď dorážejí na dlouhá plastová lehátka, připravené servírovat rudé koktejly s miniaturním papírovým deštníčkem.

V baru jsme si s Georgem dali mango se smetanou, medem a oříšky navrchu.

Seděli jsme a usrkávali koktejly, olizovali si prsty a mluvili o Georgeově zbrani, jak byla krásně tichá.